

Asszonyoknak

Nagy feladatok a nőtanács előtt

A tanácselnök szobáját rövid időre a nőtanács tagjai, aktívák vették birtokukba 15-én délután, hogy megbeszéljék a közeli tennivalókat.

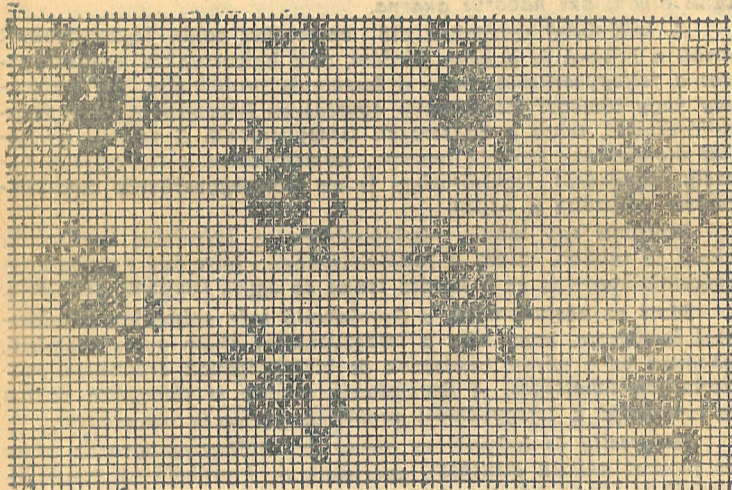
A szoba szinte kicsinynek bizonyult, de mássem számított ez azoknak, akik gyors egymásutánban sorolták feladataikat. Nagy a program. Május első felében Béke Világkongresszus lesz, amire a nőtanács tagjai is készülnek, aláírásgyűjtelssel, béke-plakettok eladásával. Eddig mintegy 5000 aláírást gyűjtöttek. S ezután a városban mintegy 10 helyen bekekszügyűlést tartanak, amelyet összekötnek az 50 éves nőmozgalommal való megemlékezéssel.

De van közelebbi program is. Áprilisban üzem asszonyok és pedagógusok között rendeznek találkozót, ezeken a gyermekek részéről felmerülő gondokat kívánják megbeszélni. Május 4-én tartják meg az Anyák Napját. A nőtanács tagjai beteg asszonytársaságát látogatják meg, majd a délutáni ünnepség után, amelyet a Jószerencse kultúrotthonban tartanak meg, a KISZ-szervezetben nagymamák találkozóját rendeznek, ahol megvendégtetik azokat a nagymamákat, akikre igen nagy súlyt hárul az unokák nevelése.

Beszélték arról is, hogy május 25-e ismét jelentős dátum, hisz ekkor lesz a Gyermeknap. Szeretnék kedvesebbé tenni, mint az eddigieket. Elhatározták, hogy a gyermekek részére majlis rendeznek a Várkertben, s különböző szórakoztató játékokkal, rollerversennyel, filmvetítés-sel, gyermek íróankéttal teszik élményszerűbbé ezt a napot. Beszélték arról is, hogy a nőtanács szervezeten kíván befolyani a tisztasági hónapba. Szeretnék kiszélesíteni, hogy ez ne csak 1 hónapra legyen mérvadó, hanem egész éven át napirenden tartásuk a tiszta Várpalotáért folyó mozgalmat.

A feladatokba, melyeket ezen az ülésen megbeszéltek, segítséget kíván nyújtani a KISZ, a pedagógusok csoportja is. Az értekezletről valamennyien úgy távoztak, hogy mindenki kapott feladatot, hogy a közelgő ünnepeket kedvessé és meghitté varázsolják.

VITRÁZS

Nem igényel nagy figyelmet és számolást, tehát gyorsan lehet haladni. Egyszerűsége mellett mégis nagyon mutatós.

Anyakönyvi híreink

Születtek: Káli Imre és Czvikk Erzsébet fia János Imre, Torma István és Göczi Erzsébet leánya Erzsébet, Szabó Sándor és Mokány Erzsébet leánya Sarolta, Varga László és Bolt Emília fia László Csaba, Tarjányi János és Kotra Róza leánya Valéria, Szeller Béla és Németh Margit leánya Judit Ágota, Komáromi Géza és Borsos Hajnalka leánya Hajnalka Anikó, Bölcsek József és Hornyák Teréz leánya Teréz, Baranyai János és Lendvai Mária leánya Zsuzsanna, Szász Gyula és Horváth Margit leánya Valéria, Szarka Lajos és Kiss Erzsébet fia Lajos, Veres Lajos és Molnár Mária leánya Mária, Csiga István és Kredics Mária fia János, Hück Mihály és Stribl Anna fia András, Lukács István és Molnár Teréz leánya Julianna Ildikó.

Házasságot kötöttek: Reizinger József és Czvikk Pirooska, Gáspár Gusztáv és Kertész Mária, Szabó Mátyás és Kása Mária, Balogh Imre és Juhász Judit.

Meghaltak: Mórocz Lajosné sz. Horváth Ida, Monyka András, Pál István.

A lottó nyerőszámai:
13, 49, 71, 77, 80

Soronkint fizetve

Alexandre Dumas (1802—1870) egyik regényében, amelyet a kiadó soronként fizetett, a következő részhöz jutott:

- Fiam!
- Anyám!
- Hallgass ide!
- Beszélj!
- Látod?
- Mit?
- Ezt a tört!
- Igen, látom!
- És nem tűnik fel semmi rajta?
- Foltos!
- Ó, vértől!
- Kinek a vértől?
- Ó, ó...

Miután Dumas e sorokat leírta, letette a tollat, s így szólt:

— „Így, ez éppen elég egy jó uzsonnára!”

És elsieltett törzsvendéglőjébe.

Az árnyék és a fény

Egy derűs nyári napon így szólt az Árnyék gőgösen a Fényhez:

— Nem is tudom megérteni, hogy mi szükség van terád? Téged senki sem szeret, fiú, fa, virág majd eleped a nagy szomjúságotól miattad! Még az emberek is mindig csak engem keresnek és nem akarnak ott lenni, ar-

ra jární, amerre te vagy! Lásd be végre, hogy feleslegesen vagy a világon és tűnj el minél előbb, hogy elfogalhassam a te helyedet is!

— Legyen úgy, ahogy kívánod! — mondotta a Fény és intett egy felhőcskének, mire az gyorsan odasiklott a Naphoz és eltakarta. Abban a pillanatban

eltűnt a Fény, de ő, jaj! az Árnyék is vele együtt tűnt el a semmibe!...

Azóta az Árnyék szerényen meghúzódik a Fény mögött és soha többé nem akarja elfoglalni annak a helyét. Megtanulta jól, hogy a Fény fontosabb és ő, az Árnyék csak kísérője lehet a Fénynek örökké...

Képkiallítás

A városi tanács tanástermében ma egy hete megnyílt Somogyi István fiatal festőművész első gyűjteményes kiállítása.

Lelkes, de szigorú kritikusok áll-

ták körbe a falakat, melyeken változatos témák szerrnyi kérdéssel sejtették a festő gondolatait, érzésvilágát, érdeklődési körét.

Nehéz lenne meghatározni a tájképek, csendéletek, idillek között, hogy melyik irányba halad a festő. Faluábrázolása meleg, megkapó, a virágcsendéletek színei hol csattognak, hol lágyan olvadnak a környezetbe. Az egyikben haragvó színekben szilajon mered a magasba az aknatorony acélváza, a másikon játékosan kergeti a nyári szellő a Balaton fehércsípkés fodrait. Néhány fényes árnyalatok az egyik képen, az „Inotai táj” üdezőlombjai és selymes pásztija pedig szinte felkacag a ragyogó kék égre.

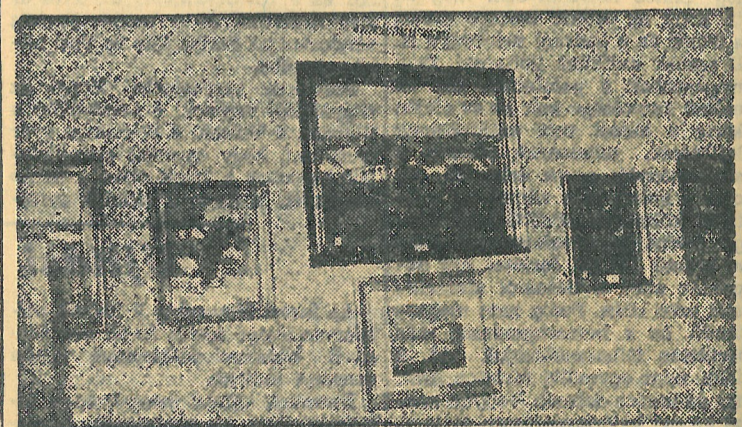
Mennyi változata az emberi gondolat csapongásának, mennyi kavargó emberi érzés! Merre tart a művész, ki tudná megmondani? De a legszigorúbb kritika is megáll egy elismerő pillanatra. Megállt köszönteni egy fiatal tehetséget, akivel gazdagabb lett városunk. De a kritika ne maradjon szóltan, ne csak magával vigye a benyomásokat, hanem mondja el annak, akit illet. Kell neki, hisz ő nekiünk fest, a mi életünk mozzanatait örökíti meg, a mi érzésvilágunk hullámzik a fiatal emberben.

Nagy az út az első öndíló kiállításhoz. Sok vázlat semmisül meg, míg a festő a közönség elé lép. S amelyik vásznon tegnap még egy virág, egy arc mosolygott, holnap vagy holnapután a hegyormok száljai kelnek bírokra a szélel.

Nem a művész szemével nézek, csak az életet ismerő látogató szemével. Keresem a színek színes sokaságában azt a kapcsolatot, mikor a művész az én szememmel néz és látja, amit én. Nekem ez a művészi, ez a realizmus.

Nincs megfelelő termünk a kiállításához. Nem érvényesülnek a fényhatások. A festő is adósom maradt egyik-másik képen. Az én szemem másképp lát. Akik a képeket kiválogatták, a hozzáértő érzéseivel ítéltek. Én mégis keveslem a fényt a „Fehér ház udvarán”, én nem érzem a csupasz árbócokat is felborító, tördelő „Viharos Balaton”-on a viortlás szerepét. Nekem hiányzik a régi Várpalotát ábrázoló „Falusi házvegek” háttérben emelkedő dombokról az új Várpalota. Nekem

hiányzik az ember, Várpalota legjellegzetesebb figurája, a bányász. Hiányzik az életet formáló és azt a társadalmat építő ember — kemény akaratával, feszülő izmaival — aki szabadá tette az utat, az emberi méltóság színtjére emelkedett ember. A mi művészetünknek is pártosnak kell lennie. Nem igaz, hogy ez sablon, nem! A ma emberének tetteiben realizmus van! Művészi és szép ábrázolni az embert, aki tudja: ma még inas vagyok, de holnap a tértépen én szabom meg a határt... Utjára indult egy ember. Kavargó lelkével utat keres, hogy majd igazi

művészettel mutassa meg az utókorunk az utat, melyen együtt indulunk az emberi magasságok felé. A köszöntő szavakban, melyek neki szóltak, bent volt az intelem: tanulni, melyen elmerülni a művészetben, megismerni a festészet technikáját. Göröngyös még az út Barótom! Ha nagy türelemmel, igyekezettel és a szocialista művészet iránti rajongással végigjárom, keresztelődött volt az április 12-én megnyílt kiállítás. De ha a szavaknak csak a színe káprázta és ízét nem érzem, tetemeti szertartás volt az egész. — almi —